

I. MINCU
Fost Președinte al Societății Arhitecților Români.

Onoare lor—onoare celor ce i-au înțeles —onoare celor ce i-au urmat!

* * *

DIVERSE ACTIVITĂȚI. — In afară de activitatea arătată mai sus, înaintașii noștri au mai luat parte la limpezirea diferitelor chestiuni ce se prezentau în raport cu importanța lor și anume:

a) Au dus campanii contra sistemului de a se formà birouri pentru planuri de către autorități, așa că dreptatea fiind recunoscută, s'a dat câștig de cauză principiilor susținute.

b) S'a făcut întâmpinări documentate de modul cum se făceà restaurarea monumentelor istorice, și consecința a fost că autoritatea respectivă, a înființat legea monumentelor istorice, la care a contribuit și architecții Romani, într'o largă măsură.

c) S'a pus în discuție luarea măsurilor necesare ca titlul de architect să fie îngrădit astfel încât să nu poată fi uzurpat de cel întâi venit; dar nu s'a putut ajunge la niciun rezultat și nici chiar până azi nu avem o asemenea îngrădire.

d) Architecții noștri au luat parte la toate concursurile publice, la care s'au distins, iar în multe cazuri au avut lucrări superioare chiar și la concursurile internaționale, ținute la noi.

Orĭ de câte ori un program de concurs

eră defectuos întocmit, dânșii interveneau la cei în drept și puneau ordine.

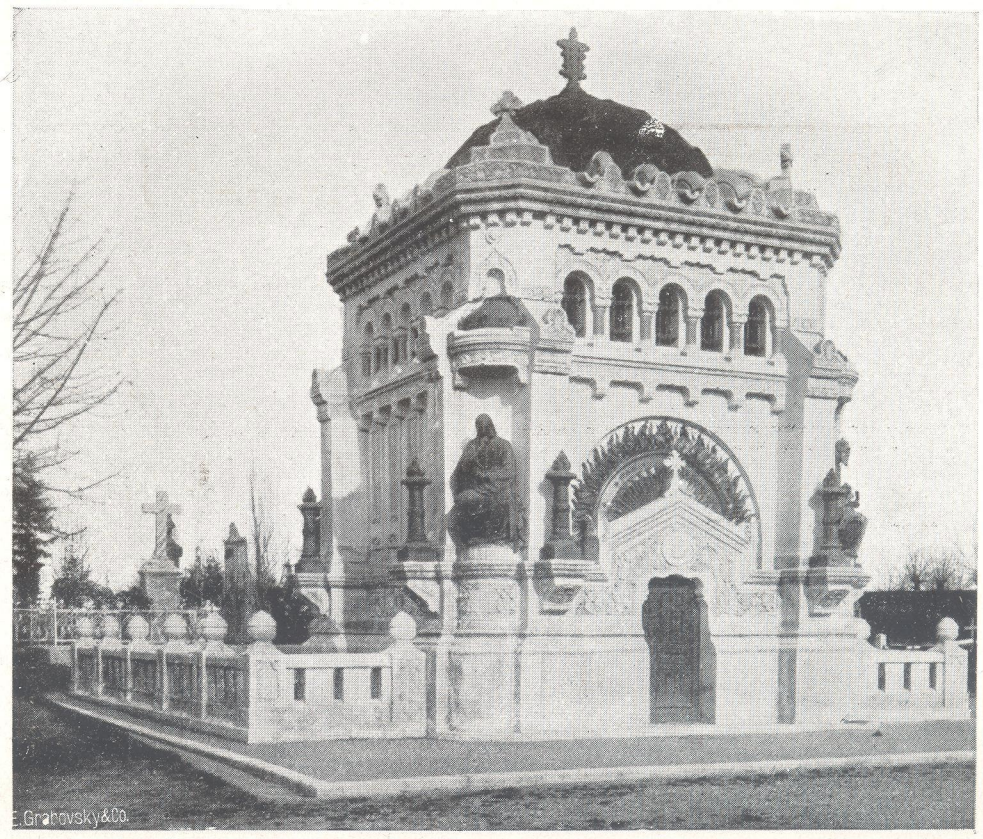
Iată ce activitate rodnică a avut primul nostru grup de architecți, și cât drum a bătătorit într'un timp scurt lăsându-ne nouă, generația mai tânără, o situație, care ne-a folosit și ne folosește.

Și acum, când roadele acestei activități sunt atât de apreciate și simțite de fiecare din noi, când proba este făcută, oare mai putem îndură izolarea noastră? Să ne adunăm cu toții la un loc și într'un glas să afirmăm aspirațiunile noastre, știind bine cine suntem, ce am făcut și ce voim să facem!

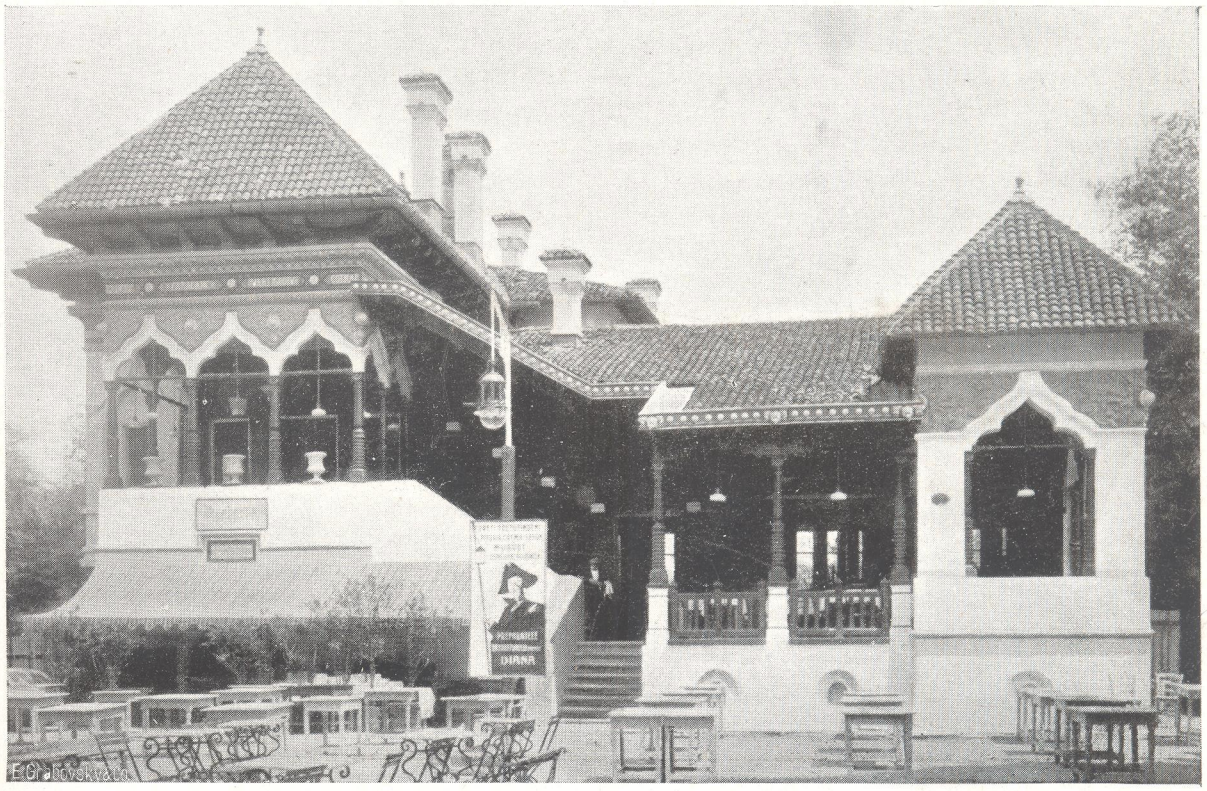
Datoria fie-căruia din noi pentru binele comun, pentru apărarea profesiunei noastre, este strigătoare.

Și nu cred că de aici înainte se va mai găsi un singur architect care să prefere a sta în afară de rândurile noastre, fără a contribuì cât de puțin la completarea operii începute de înaintașii noștrii, ca astfel să avem putința de a lăsà urmașilor noștrii, icoana unei profesiuni, demne de a se prenumăra printre factori civilizației.

ST. BURCUȘ
ARCHITECT

Cavoul E. Gheorghief (Cimitirul Bellu), Opera maestrului I. Mincu.

Bufetul dela Sosea (Kiseleff), Opera lui I. Mincu.

DIN ZORILE STILULUI ROMANESC

Cu ocazia împlinirei a 25 de ani de existență a Societății Architecților Români, se cuvine să aruncăm o privire generală asupra operei architecturale înfăptuită de pleiada de architecți, cari în entusiasmul lor pentru renașterea architecturei pământene, au luptat fiecare și cu vorba și cu fapta.

Dintre acești vizionari vestitori ai stilului românesc se ridică viguroasă figura maestrului I. Mincu, din a cărui valoroasă operă culegem pentru acest număr festiv două lucrări: *Bufetul dela Sosea* și *Proectul Palatului Comunal al Capitalei.*

Prima lucrare este una din cele mai fericite inspirații ale maestrului, evocând prin silueta, înfățișarea și amănuntele ei, patriarhala casă boerească, înveselită de farmecul casei țărănești.

A doua lucrare atinge culmile gândirei arhitectonice prin proporțiile ei monumentale, prin amănuntele culese din arta noastră cea veche și mai cu seamă prin originala alcătuire a motivelor decorative strâns legate de legenda orașului București.

In răstimpul dintre aceste două lucrări—una tânără și visătoare, cealaltă matură și statornică—și-a urzit maestrul Mincu prețioasele lui lucrări de artă românească, în fața cărora stăm încă nedumeriți, deși mușchiul vremei se tot așterne peste mormântul și peste opera lui.

Și cât de modest era el față de această operă, se poate vedeà din cuvintele rostite de el cu prilejul sărbătorirei ce i s'a făcut, de către colegii și elevii lui:

«*Școală românească în meseria mea eu n'am învățat. Puținul, foarte puținul ce știu l-am învățat prin lume, departe. Când m'am re-*

TRIBUNA LIBERĂ

NOTE FUGITIVE

Sunt aproape treizeci de ani!...
Au trecut ca trei zile!...

Socolescu, clădea în faţa bisericei Lucaci, casa lui Gion, autorul *Istoriei Bucureştilor,* o carte ce a rămas, cu toată înverşunata critică ce i s'a făcut la apariţiă.

Mincu, întocmea planul casei majorului Iacob Lahovary, mort general şi mult regretat când a plecat din lume dar mai regretat astăzi, căci el ar fi fost generalisimul ce ar fi dus la victorie pe cei 700.000 de şoimi ai ţărei noastre!

Acum treizeci de ani s'a schiţat o puternică Renaştere a Architecturei la noi.

Vai! Nici Mincu, înainte de a închide ochii, nici Socolescu, ce îl vedem tot verde şi 'i dorim încă mulţi, mulţi ani.... nu şi-ar fi închipuit, că în aşa scurtă vreme, *stilul românesc,* să alunece cu paşi năprasnici spre decadenţă....

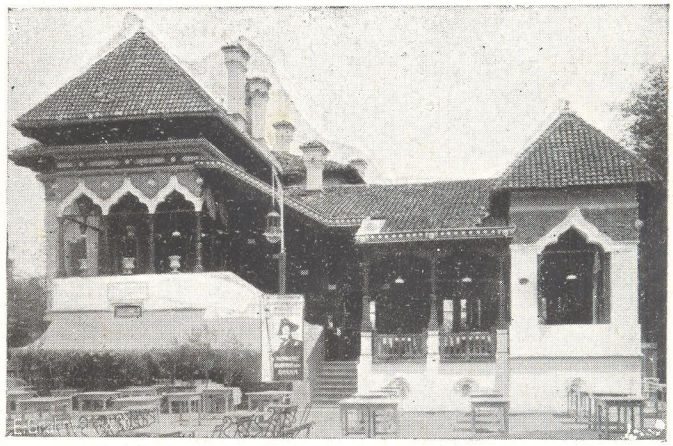
Alături de câte-va lucrări ce se menţin şi care fac cinste celor ce le au întocmit, ce ne văd ochii!

Coloane masive ce reamintesc Egiptul antic, sau epoca de scădere a şcoalei romanice-creştine....

Arcuri botocănoase, frânte în multe loburi...

Chei, de un cubaj ce trece de câte un metru de piatră.....

Ornamente ce par *ad-literam* copiate, din aşa zisele lucrări de traforaje.....

Bufetul dela Sosea

Detalii, ce au aerul în a se întrece unul pe altul în cuvântul de ordine dat: greoi!... greoi!!.. arhigreoi!!!....

Şi ca final... întreaga concepţiune, toată lucrarea legată cobză, de câte una sau mai multe frânghii groase!

Tare ne e teamă că acest ultim element decorativ: frânghia! — de care s'a uzat şi abuzat atât, timp de mai bine de un sfert de veac, să nu ajungă să strângă de gât şi sărmana noastră artă românească!

Ca culme, un Sport, o întrecere în a compune masiv, sombru, decadent....

Oare artiştii noştri — în momentele libere — s'au hrănit din *Nopţile* lui Young, din scrierile unui Hofmann sau Edgar Poë, au ca principiu de inspiraţiune desemnele lui Goya!

Să ne spună fără patimă, fără părtinire, dacă noaptea trecând pe lângă unele din aceste clădiri, nu ai sensaţia stranie de a te aştepta, dintr'un moment într'altul, să vezi sburând de din dosul coloanelor sau arcadelor vre-o bufniţă sau liliac şi să te duci cu gândul, fără voe, la ultimul act din tragicul sfârşit al amanţilor din Verona....

Shakespeare, în scop de a produce o notă de groază printre spectatori, introduce vietăţi ce sboară din ungherele criptei, unde stă adormită... pe catafalc iubita lui Romeo.

Cum? Atelierele artiştilor noştrii sunt aşezate în mijlocul unui cimitir... Lucrările lor se fac în miez de noapte la licărirea unor candele... şi ca apoteoză: Din depărtări răsună lugubrele accente din la *Danse macabre* de Saint-Saens!

Ne oprim!

Am dat un strigăt de alarmă!

Recunoaştem că în materie de artă orice opiniune, mai cu seamă când se prezintă în termeni serioşi merită să fie respectată..

Dar trebue totdeodată să convenim, că din architectura noastră naţională, nu poate să transpire numai accente funebre!....

Tineri artişti, înaintaţi.... Ridicaţi pavăza, intraţi în arenă... Inainte, însă aruncaţi-vă ochii şi priviţi lung, serios, micul giuvaer, *bufetul dela şosea,* opera maistrului Mincu.

Am zis.

ŞTEFAN CIOCARLAN
MEMBRU FUNDATOR AL SOCIETĂTII ARCHITECTILOR ROMANI

11 Februar 1916